

העללה – דאב בלגלי

השנה שנת 1946. שנה לאחר הניצחון על הנאצים. ואני, עוזני במדי הצבא הרוסי, מגיע לעיר ביאלייסטוק כדי לפגוש את אמי ואת אחותי ניצולות השואה.

הימיםימי התפרעויות, אין בטחון בעיר ואין בטחון מוחוץ לעיר. כנופיות של פולנים מתנפלים על רכבות ורוצחים יהודים וחיליז'רים רוסיים. אני עולה על רכבת בדרך לעיר הגודלה לודז', ובנו ניצלתי מידיהם של הפורעים.

הידיעה על רצח יהודים הגיעו לאמי ואחותי (ולכל יהודי ביאלייסטוק בקץ 1946) וועברות עליהם שעות רבות של חוסר וודאות, פחד וצער.

כחזרתי בשлом והחליט על עלייה מידית לפולין לארץ ישראל.

אם מצטרפים לקבצת עלייה של תנועת "דרור" ומחייבים לטור. המדריך של קבוצתנו הוא גיסי היום. הדרך הראשונה היא מביאלייסטוק לעיר שצ'צ'ין, על גבול פולין-גרמניה. שב סכנה בדרכים, ביקורות. אך הגענו לשם לקיבוץ מרגרט, ומעצים להמשך הדרכן. אםמצוים להתחזות ל"רפatriאנטים גרמניים", ככלומר ליהודים פליטי גרמניה, שחזרים למולדם. אסור לנו לדבר כל שפה שנייה גרמנית – יידיש. על הגבול אם עברים את הריסוס בד.ד.ט. – בפעם הראשונה בחיננו, נבהלו. אבל אחר כך התרגלו.

משצ'צ'ין אנו נעים ברכבת מיוחדת ומגיעים לעיר פירצ'ן, בתחום שליטת האנגלים. (גרמניה הייתה מחולקת אז ל 4 אזורים כיבוש). האנגלים מתנגדים לעלייה לארץ ישראל ואנו מדרשים לא לדבר על קר. בעיר הדעת (על גבול הולנד, באחור הריין), נתמכם על ידי ארגוני צדקה יהודים וחיכינו להמשך הדרכן.

המטרה: לעبور מן האזור האנגלי לאזור האמריקאי.

אנו מתחדים כתילים יהודים הרוצים לבקר במACHINE ההשמדה ברגן-בלזן (רבים עשו כן). בדרך, בעיר הגחליה הנובר, מחייבים לנו חיל הbrigade היהודית מארצ'ישראל, מעליים אותם למשאות ענקיות להובלת המתות. ומלווים תיילים, אנשי הbrigade, אנו עברים את הגבול ומגיעים לגרמניה, לאזור הסן, ולמקום בו נמצא מחנה ושמו هو LICHTENAU.

אנו מצטרפים לקיבוץ, עובדים, משתמשים ואפילו נהנים. אבל חברות נמצאים במקום אחר, במACHINE גדול הנקרא פוקינג, לא רחוק ממינכן. אם מגיעים לשם בסתיו 1946.

הACHINE שוקק חיים, כולם עובדים, לומדים, מתוכננים להמשך העלילה. ה策ן הגיע.

מבאים אותנו למACHINE קרוב לאלפים הטירולים, קרוב לגבול האוסטרי. מיד לאחר חג הפסח אנו מגיעים ברכבת עד למקום אלפיים.

שם עליינו לצעד ברגל במעלה האלפים לכיוון האזור האמריקאי של אוסטריה. הדרך הייתה קשה ומסוכנת לצעירים כמוינו. אך אנחנו הייתה גם אמא, ניצולות שואה, והיא נאלצה להתמודד עם הקשיים ועשויות את הדרכה. הירידות היו קשות יותר מהעלויות.

שם הגיענו לאזור הצרפתי של אוסטריה והמעבר לאזור האמריקאי היה כהך בגנית גבול, בתכxisים ובהתחזיות – שעיל כל אלה שלטו אנשי "הבריחה" המדריכים והמנגנים.

מן האזור האמריקאי, ליד העיר וינסבורוק, עברנו ברגל את האלפים הטירולים ונכנסנו לאייטליה, סמוך לחג השבעות תש"ז 1947.

באיטליה הינו במחנה מעפילים נונטלה, ליד העיר מודנה. חיכית לתרום לעלות לספינת מעפילים. חיכינו עד לאוקטובר 1947. הגיעה הוראה שהאניה המיועדת לנו היא אקסודוס, "יציאת אירופה".

הביאו אותנו לעיר הנמל ג'נואה וdochסו כ 400 מעפילים ללילה קטנה, תוך מחשבה שהייח ימים מעתים. בינו לביןם גילו האנגלים את הסוד, ו"הבריחה" שנינה את מסלול האניה, שהופנתה לצרפת. ואילו אנחנו נשארנו בג'נואה זמן ממושך, עד שהעבירה אותנו למקום שנקרא קסטל-גמדולפו, עירת הקיט של האפייר. משם לחוף שם כ 100 ק"מ צפונית לרומא.

בליי דצמבר 1947 הינו צריכים לעלות לספינת הדיג הקטנה (הינו 540 מעפילים). סיפורה של ספיננטנו נמצא בספרה של עדה סירני "ספינות ללא דגל", ואולי בעוד ספרים.

בספינה הוכנו תאים בדומה לתיבת נח. ציפויות, דוחק, ריחות לא נעימים – כל זה במשך היום. בלילה עלייתם לסיפון ונשמננו אויר צח ונעים. הקאות, מחלות ים (אמוי הייתה מהוסרת הכרה) לא קלקלו את מצב הרוח ואת השמחה לסוף דרך העפלה.

שם האניה שלנו היה צריך להיות "תגבורת", אולם בדרך הגיע שדר (האלחוטאי בספינה היה פלם) "חניק מקבוצת 'הגදעונים' שהיה מלאי ההעפה מטעם הפל"ם) לקרה לספינה בשם "אונומות מאוחדות" כדי להפעיל לחץ מוסרי על אנגלייה המפרעה ולוחמת בהעפה. הספינה הייתה מסוימת כספינת דיג ומטעמי הסירות לא זיהו אותה. 7 ימים היו בהם.

באוטם ימים תפסו האנגלים שתי אניות מעפילים גדולות עם 15,000 מעפילים והם היו מאוד עסוקים בהם.

מאזונה סיבה הצלחה ספיננטנו לחוף נהריה ב 01/01/1948 בצהרי היום. רב החובל שלנו היה אותו רב חובל שהמסורת נתן אלתרמן כתב עליו בשירו "נאום תשובה לרוב החובל האיטלקי".

האלחוטאי שלם היה בקשר עם הפלמ"ח בנהריה. מעל הסיפון ראיון בחורים רצים לחוף, פושטים בגדיהם ו קופצים לים, כדי לעזור לנו לרדת. רבים מתחברים קופו לים, אחרים ירדו באומנות. ואילו אנו, בכלל אמא, ירדנו לסירות "הפועל נהריה" והגענו לחוף.

בדרכו הגיעו לנו נשות נהריה עוגות, יין, והעלינו אותם לרכבים קלים, טנדרים, ופיזרו אותם בסביבה. אותן הביאו לשבי ציון, וב 01/01/1948 ישנו בミיטה מוצעת והתקסינו בשמייכות פוך.

למחרת, בשבת, הלכנו עם המארח לבית הכנסת בשבי ציון ובירכנו ברכבת "הגומל".